

І такий смуток огортав Пухнастика...
Одного дня він забрів до майстерні
свого дідуся, старого ведмедя
Буркотуна. Той саме стругав
якісь довгі дощечки, і пахучі
закручені стружки летіли додолю.

У ведмежати загорілись оченята:

— Дідусю, а що ти стругаєш?

— Лижі для зайців.

— Лижі? — здивувалося ведмежа. —
Для чого вони їм?

— Щоб вовки не наздогнали.

— Дідусю, зроби й мені такі!

— Навіщо вони тобі, малий? Ти ж взим-
ку спатимеш.

Пухнастик похнюпився, вийшов з май-
стерні й подався шукати маму і сестричку.

З кожним днем відчувалося набли-
ження зими. З дерев попадало листя.
Сосни та ялини, хоч і не скинули свого
зеленого вбрання, чомусь посмутніли, раз
у раз поскрипуючи від холодного осін-
нього вітру.

— Завтра вирушаємо до барлогу, —
якось вранці повідомила мама. — Іди, Пух-
настику, попрощайся з лісом.

